

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 10Co/206/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1212225212
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 01. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ayše Pružinec - Erenová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2017:1212225212.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ayše Pružinec Erenovej a členov senátu JUDr. Ľuboša Sádovského a JUDr. Silvie Walterovej v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, Pribinova ul. č. 25, Bratislava, zastúpený: Fridrich Paľko, s. r. o., IČO: 36 864 421, Grösslingova ul. č. 4, Bratislava, proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, IČO: 00 166 073, Župné námestie č. 13, Bratislava, o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 15. decembra 2014, č. k. 8C/158/2012 - 80 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Bratislava II zo dňa 11. mája 2016, č. k. 8C/158/2012 - 140, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške.

o d ô v o d n e n i e :

1.

Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal vydania medzitýmneho rozsudku, ktorým by rozhodol, že žalovaný je zodpovedný za škodu, ktorá vznikla žalobcovi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava II, ktorý nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie pre jeho pohľadávku voči povinnej U. F. zo Zmluvy o úvere č. 1233366 v zákonom stanovenej lehote a zároveň, ktorým by uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu titulom majetkovej ujmy sumu 125 eur a titulom nemajetkovej ujmy sumu 770 eur a zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania zo dňa 12. 12. 2014 s tým, že žalovanému náhradu trov konania nepriznal. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 4 ods. 1 písm. a) bod 1., § 9 ods. 1, 2, § 17 ods. 1, 2, 3, § 19 ods. 1, 2, 3, § 27 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, § 44 ods. 2, § 41 ods. 2 písm. d) zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti účinného v čase podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (Exekučný poriadok), § 101 ods. 2 O. s. p. a vecne tým, že žalobca nepreukázal splnenie zákonných predpokladov zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Uviedol, že pri rozhodovaní o vydaní poverenia na vykonanie exekúcie Okresný súd Bratislava II iba čiastočne nedodrжал zákonnú 15 - dňovú lehotu, keď exekútora poveril vykonaním exekúcie po 183 dňoch od doručenia žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie (nie po 9 mesiacoch, ako uvádza žalobca v žalobe), keďže podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku 15 - dňová lehota platí iba v prípade, ak súd nezistí rozpor exekučného titulu so zákonom, nakoľko však Okresný súd Bratislava II zistil čiastočný rozpor exekučného titulu so zákonom v časti zmenkového úroku, uznesením zo dňa 07. 01. 2011, č. k. 39Er/1244/2010 - 10 exekučné konanie v časti zmenkového úroku zastavil. Poukázal na skutočnosť, že zákon žiadnu lehotu na rozhodnutie o zastavení exekučného konania

v časti zmenkového úroku nestanovuje a ani nerieši v akej lehote má rozhodnúť v prípade zistenia čiastočného rozporu exekučného titulu so zákonom. Súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, ako objektívnej zodpovednosti, je kumulatívne splnenie podmienok, ktorými sú existencia nesprávneho úradného postupu, existencia majetkovej škody, resp. nemajetkovej ujmy a príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom, ktorým je podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon, alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote a preto neskúmal, či došlo k prieťahom v konaní, ale skúmal nedodržanie zákonnej lehoty. Uviedol, že podľa súčasného znenia zákona č. 514/2003 Z. z., všeobecný súd nemá oprávnenie skúmať existenciu nesprávneho úradného postupu, avšak právna úprava uvedeného zákona, účinná v období namietaného nesprávneho úradného postupu, nevyžadovala vychádzať pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon, alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci, alebo zbytočných prieťahov v konaní len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, v ktorom sa rozhodlo, že sa sudca dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prieťahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov, alebo právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov, ale podľa § 27 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. je oprávnený skúmať existenciu nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v nedodržaní zákonnej lehoty. Súd prvej inštancie poukázal na skutočnosť, že z uvedeného je zrejmé, že bol splnený prvý predpoklad zodpovednosti štátu za škodu, nakoľko došlo k nesprávnemu úradnému postupu Okresného súdu Bratislava II, ktorý do 15 dní od podania žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie nepoveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie, ale len za predpokladu, že ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku je potrebné vykladať tak, že aj v prípade zistenia čiastočného rozporu exekučného titulu so zákonom, treba vydať poverenie v časti, ktorá neodporuje zákonu v 15 - dňovej lehote. Uviedol, že v čase začatia exekučného konania, tzn. podania návrhu na vykonanie exekúcie, mal súd povinnosť poveriť súdneho exekútora vykonaním exekúcie do 15 dní bez ohľadu na druh exekučného titulu, v dôsledku čoho je námietka žalovaného, že 15 - dňová lehota na vydanie poverenia neplatí pri rozhodnutí rozhodcovského súdu, ako exekučnom titule s poukazom na ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01. 06. 2010, nedôvodná. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že žalobca nepreukázal druhý predpoklad zodpovednosti štátu za škodu, ktorým je existencia majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, pretože ak sa domáhal náhrady majetkovej škody, ktorá predstavuje náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky, tak v prípade, ak by existovala možnosť vzniku škody, je možné uhradiť len skutočnú škodu a ušlý zisk, ktorých vznik je povinný preukázať. Uviedol, že žalobca na preukázanie svojich tvrdení síce označil ako dôkaz znalecký posudok č. 1/2014 zo dňa 17. 01. 2014 vypracovaný Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave na stanovenie výšky majetkovej škody, ktorý založil do spisu Okresného súdu Bratislava II, sp. zn. 9C 28/2012, avšak tento znalecký posudok nepreukazuje vznik a výšku konkrétnej majetkovej škody v prejednávanej veci, pretože len všeobecne vyčísluje náklady za pracovné výkony zamestnancov, udržiavanie a správu informačného systému, za administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných okresným súdom Slovenskej republiky v exekučných veciach, publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií zasielaných okresným súdom Slovenskej republiky v exekučných veciach, poštovné a telekomunikačné náklady spojené s urgovaním a kontrolou stavu konaní na okresných súdoch Slovenskej republiky v exekučných veciach, pričom takto vyčíslené výdavky nie sú skutočnou škodou, ale ide len o všeobecne vyčíslené náklady, ktoré nepreukazujú vznik a výšku majetkovej škody v tejto konkrétne prejednávanej veci, čím žalobca neuniesol dôkazné bremeno. Súd prvej inštancie k nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorej sa domáhal z dôvodu, že samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonnej lehote nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom, pretože právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vznikne vtedy, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, a ak nie je možné iným spôsobom túto ujmu uspokojiť z čoho vyplýva, že nedodržanie zákonnej lehoty automaticky nezakladá nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, nakoľko nemajetkovú ujmu je potrebné preukázať, keďže okolnosť nedodržania zákonnej lehoty bez osvedčenia skutočností preukazujúcich dopad nesprávneho úradného postupu, jeho vplyvu a následkov na žalobcu v rôznych oblastiach pôsobenia, nemá ešte za následok

automatický vznik nároku na nemajetkovú ujmu, keď konanie o náhradu škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je konaním, v ktorom platí zásada kontradiktórnosti a unesenie dôkazného bremena účastníkom konania. Uviedol, že podľa uznesenia Ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 467/08, právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom štátneho orgánu nie je absolútne, ale v záujme zaistenia právnej istoty podlieha zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jej uplatnenie, pričom predpokladom na uplatnenie nemajetkovej ujmy podľa § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. je preukázanie následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a v spoločenskom uplatnení, keď pri právnických osobách medzi zložky nemateriálnej ujmy patrí povest' spoločnosti, neistota v plánovaní, rozhodovaní a problémy spôsobené vedeniu spoločnosti. Poukázal na skutočnosť, že žalobca nepreukázal a ani nekonkretizoval, že nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila jeho ďalšie podnikateľské postupy a aktivity, neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať, keďže podľa jeho tvrdenia, neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu vyvolala u členov riadiacich orgánov spoločnosti a aj jej majiteľov pocit frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť spoločnosti, mohol využiť svoju zákonnú možnosť podať sťažnosť na prípadné prietahy. Uviedol, že nemajetková ujma nezávisí automaticky iba od konštatovania nedodržania zákonnej lehoty, ale aj od okolností jednotlivého prípadu, pričom z obsahu exekučného spisu vyplýva, že rozhodcovský rozsudok, ako exekučný titul, zaväzoval povinného na plnenie, ktoré v časti zmenkového úroku odporovalo dobrým mravom, z dôvodu ktorého súd pri rozhodovaní o vydaní poverenia na vykonanie exekúcie musel dôkladnejšie skúmať skutkový stav a celkovo právne zhodnotiť žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, okolnosť ktorá mohla mať za následok nedodržanie zákonnej lehoty na vydanie poverenia, avšak nedodržanie tejto lehoty nemohlo žalobcovi spôsobiť neistotu, vznik škody alebo nemajetkovej ujmy, pretože je nepravdepodobné, že by za 183 dní došlo k tak závažnej ujme opísanej žalobcom v žalobe a je neprípustné, aby prenášal svoje podnikateľské riziko vo forme zániku, prípadne insolvenzie povinného na súd. Poukázal na skutočnosť, že pri posúdení formy a výšky nemajetkovej ujmy sa musí zohľadniť aj podnikateľská aktivita žalobcu, ktorý poskytuje spotrebiteľské úvery fyzickým osobám s nízkou bonitou a musí byť uzrozumený s tým, že existuje riziko insolvenzie povinného a exekučné konanie môže trvať dlho, čo prináša so sebou vyššie finančné náklady a aj psychickú záťaž. Uviedol, že vzhľadom na dĺžku doby, ktorá ubehla od uplynutia 15 - dňovej lehoty na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do rozhodnutia súdu, ako aj na ďalšie okolnosti prípadu, je dostatočným zadosťučinením pre žalobcu konštatovanie porušenia jeho práva, keď nie je možné priamo porovnávať nemajetkovú ujmu za nedodržanie zákonnej lehoty na vydanie rozhodnutia a nárokom priznávaným Ústavným súdom Slovenskej republiky za prietahy v konaní, nakoľko pri výške nemajetkovej ujmy v peniazoch sa prihliada na osobu poškodeného, jeho doterajší život, prostredie, v ktorom žije a pracuje, na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za akých k nej došlo, ako i na závažnosť následkov, ktoré poškodenému vznikli v súkromnom živote a jeho spoločenskom uplatnení, a preto sa aj výška nemajetkovej ujmy odlišuje z dôvodu individuálnych daností každého prípadu a nie je možné ju paušalizovať. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 01. 03. 2012, sp. zn. 9Co/285/2011, ktorý v odôvodnení konštatoval, že samotné porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov patrí výlučne do právomoci ústavného súdu, a preto nemohol skúmať porušenie tohto ústavného práva, keď sa ani žiadne konanie, v ktorom by sa konštatoval prietah v konaní nevedlo (žalobca to netvrdil ani nepreukázal). Súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí ďalej uviedol, že žalobca nepreukázal splnenie ani tretieho predpokladu zodpovednosti štátu za škodu, nakoľko existenciu priamej príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a uplatňovanou majetkovou a nemajetkovou škodou nepreukázal, keď aj v prípade, ak by vznik majetkovej škody a nemajetkovej ujmy preukázal, neosvedčil, že mu tvrdené náklady nevznikli aj tak, pretože nepreukázal, že by v prípade dodržania lehoty na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie došlo priamo úmerne k rýchlejšiemu vymoženiu pohľadávky a skončeniu exekučného konania. Zamietnutie návrhu žalobcu na prerušenie konania odôvodnil právne ust. § 109 ods. 1 písm. b), § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p. a vecne tým, že neprebíha žiadne konanie, v ktorom by sa riešila otázka, ktorá by mohla mať význam pre rozhodnutie v konaní, nakoľko o sťažnosti žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26. 10. 2012, č. k. 11NcC/224/2012 - 21, ktorým Mgr. Raul Pospíšil nebol vylúčený z prejednávania a rozhodovania vo veci vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 8C/158/2012, rozhodol Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 20. 06. 2013, č. k. IV. ÚS 390/2013 - 11 tak, že sťažnosť žalobcu odmietol pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil právne ust. § 142 ods. 1 O. s. p. a vecne tým, že úspešnému žalovanému v konaní náhradu trov nepriznal, nakoľko mu nevznikli (zo spisu nevyplývajú). Súd prvej inštancie opravným uznesením zo dňa 11. mája 2016, č. k. 8C/158/2012 - 140 opravil označenie identifikačného čísla spisu

uvedeného v rozsudku zo dňa 15. decembra 2014, č. k. 8C/158/2012 - 80, výšku nemajetkovej ujmy uvedenú v záhlaví rozsudku a v odôvodnení rozsudku opravil číslo zmluvy, meno dlžníka (povinného), jeho dátum narodenia a číslo exekučnej veci. Svoje rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 164 O. s. p. a vecne tým, že opravil chyby, ktorých sa dopustil v písomnom vyhotovení napadnutého rozhodnutia.

2.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie z dôvodu, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O. s. p., účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. f/ O. s. p.), z dôvodu, že v konaní rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. g/ O. s. p.), z dôvodu, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (§ 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s ust. § 221 ods. 1 písm. h/ O. s. p.), súd prvej inštancie neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené a napokon z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho posúdenia veci a navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie. Vytkol súdu prvej inštancie, že vo veci rozhodol napadnutým rozsudkom v jeho neprítomnosti (§ 101 ods. 2 O. s. p.) a to napriek tomu, že požiadal riadne a včas o zrušenie pojednávania, keď uviedol dôležité dôvody, čím mu bola odňatá možnosť pred súdom konať. Poukázal na skutočnosť, že už vo svojej žalobe upovedomil súd prvej inštancie o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť a napriek tomu, že krajský súd v uvedených skutočnostiach nevzhladol dôvody na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne aj v očiach verejnosti, nie je tohto sudcu možné považovať za nestranného s tým, že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach (s poukazom na napr. rozhodnutie Krajského súdu v Trnave zo dňa 17. októbra 2012, sp. zn. 11NcC/46/2012 - 24). Žalobca vo svojom odvolaní uviedol, že nedostatok nestrannosti sudcu je súčasťou pojmu "zákonný sudca" podľa článku 48 ods. 1 vety prvej Ústavy Slovenskej republiky a zároveň, že základným právom na prejednanie a rozhodnutie veci nestranným sudcom podľa čl. 36 ods. 1 Listiny a článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je v občianskom súdnom konaní zabezpečené vylúčením sudcu z jej ďalšieho prejednávania a rozhodnutia pre jeho zaujatosť (§ 12 až 16 O. s. p.). Žalobca v dôvodoch svojho odvolania poukázal na skutočnosť, že podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu a preto nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca s tým, že v konaní bolo možné uskutočniť iba také úkony, ktoré nepripúšťali odklad. Uviedol, že meritorne rozhodnutie vo veci prvoinštančným súdom neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že v rovnakom rozhodnutí prvoinštančný súd rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie s tým, že odvolanie podáva aj proti rozhodnutiu o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo o zamietnutí návrhu na prerušenie konania právoplatne rozhodnuté a dôsledok správania súdu prvej inštancie, kedy predbehol vydaním konečného rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania, z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu, zakladajú porušenie práva žalobcu na súdnu ochranu, osobitne jeho možnosť konať pred súdom. Namietol, že sa súd prvej inštancie nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) pojednávania ignoroval a to napriek tomu, že na svojej osobnej účasti (resp. právneho zástupcu) na pojednávaní vedenom nestranným sudcom na nestrannom súde, trval. Vytkol súdu prvej inštancie, že nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam žalovaného, z ktorých prvoinštančný súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a ani k dôkazom, ktoré vykonal a na ktorých založil svoje rozhodnutie, čím došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti a porušeniu jeho práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu možnosti pred súdom konať. Uviedol, že sa prvoinštančný súd dopustil viacerých omylov, keď v napadnutom rozsudku konštatoval, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomuto tvrdeniu nenasvedčujú s tým, že na splnenie zákonnej lehoty, resp. konania bez zbytočných prieťahov a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu, je dôležité skúmať nielen samotný moment, kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil

príslušnému súdному exekútorovi. Namietol, že v rozpore so zásadou kontradiktórnosti prvoinštančný súd rozhodol napadnutým rozsudkom bez toho, aby mu bolo umožnené ovplyvniť dané rozhodnutie, nakoľko nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a ani možnosť na podporu svojich tvrdení dôkazy navrhnúť. Žalobca ďalej súdu prvej inštancie vytkol, že porušil jeho právo na kontradiktórny súdny proces, nakoľko vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia napadnutého rozsudku poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise a ku skutočnosti, že sa žalovaný k žalobe nevyjadril napriek výzve súdu v súlade s ust. § 114 ods. 3 O. s. p., žalobca uviedol, že podľa § 153b O. s. p. mal prvoinštančný súd rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie, keď skutkovým základom sa mal stať ním tvrdý skutkový stav, avšak súd prvej inštancie bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si sám určil. Žalobca v dôvodoch svojho odvolania ďalej uviedol, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je zrejmé, akou úvahou dospel súd prvej inštancie jednoznačne a nepochybné k presvedčeniu, že mu majetková škoda a nemajetková ujma nevznikla a preto je v tejto časti prvoinštančný rozsudok nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov a je prejavom jeho svojvôle a je potrebné ho ako arbitrárny zrušiť. Poukázal na čl. 6 Dohovoru (bez uvedenia úplného názvu) a Nález Ústavného súdu SR, sp. zn. III. ÚS 36/2010 s tým, že právo na spravodlivý proces vyžaduje, aby rozhodnutie súdu bolo odôvodnené. Namietal nesúlad právnych záverov súdu s vykonanými skutkovými zisteniami, z dôvodu ktorého je potrebné považovať napadnuté rozhodnutie za rozporné s poukazom na čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 243/07 zo dňa 19. júna 2008 a zároveň vytkol prvoinštančnému súdu, že so zreteľom na jedinečnosť skutkového základu v tomto konaní, odôvodnil svoje rozhodnutie dôvodmi opísanými tými istými vetami ako v prípade iných rozhodnutí s rovnakými stranami sporu, neprihliadajúc na rozdielnosť ich skutkového základu. Nesúhlasil so záverom prvoinštančného súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník (povinný) nakoľko, ak by došlo k rozhodnutiu súdu o návrhu v zákonnej lehote, náklady na správu by prešli na súdneho exekútora a boli by časom transformované do podoby trov exekúcie s tým, že právnym titulom je v danej veci nesprávny úradný postup exekučného súdu, za ktorý dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Poukázal na skutočnosť, že výšku škody presne špecifikoval, pričom jej vyčíslenie vychádzalo z účtovnej agendy a vzhľadom na ochranu osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií, nebolo možné korešpondenčne predložiť účtovné doklady, resp. pracovné a obchodné zmluvy. Uviedol, že chcel v konaní pred súdom prvej inštancie prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vypracovanie zabezpečil, avšak prvoinštančný súd dokazovanie neprípustne skrátil iba na dôkazy vykonávané ex offo, nepoučil ho podľa ust. § 120 ods. 4 O. s. p. a neoznámil mu, že mieni vo veci rozhodnúť. Poukázal na skutočnosť, že predložil dôkaz o vzniku jeho škody, a to znalecký posudok č. 1/2014, vypracovaný znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave, z ktorého vyplýva negatívny dopad a objektívne spôsobenie zníženia jeho majetku, vo výške v ňom určenej. Žalobca namietol, že v odôvodnení napadnutého rozsudku absentuje úvaha, na základe ktorej dospel súd prvej inštancie k záveru, že nedošlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prílohov (pravdepodobne mal žalobca na mysli prieťahov) zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na prejedanie (pravdepodobne mal žalobca na mysli prejedanie) veci v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Žalobca ďalej namietol vnútornú rozpornosť rozhodnutia prvoinštančného súdu, keď síce zistil porušenie práva, avšak nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy, z dôvodu ktorého rozhodnutie založené na skutkovej a právnej chybe, je v právnom štáte neudržateľné. Vytkol prvoinštančnému súdu, že v súvislosti s majetkovou ujmovou analyzoval okolnosti, ktoré s vecou vôbec nesúvisia, pričom tieto okolnosti vydáva za odôvodnenie svojho rozhodnutia. Poukázal na skutočnosť, že všetky a akékoľvek problémy, ktoré boli vyvolané v jeho právnej sfére nerešpektovaní (pravdepodobne nerešpektovaním) zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu, svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušenie práva s tým, že jasne a zrozumiteľne opísal problémy, ktoré nastali s tým, že prvoinštančný súd bol povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej rozhodnúť o jeho návrhu na prerušenie konania z dôvodu prebiehajúceho konania Ústavného súdu Slovenskej republiky o prejudiciálnej otázke, týkajúcej sa porušenia jeho práva na zákonného sudcu a práva na nestranný súd.

3.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu, ktoré mu bolo doručené dňa 20. 03. 2015, nevyjadril.

4.

Odvolačný súd preskúmal vec viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania podľa § 380 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. (Civilný sporový poriadok, účinný od 01. 07. 2016), vec prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania, keďže pre nariadenie pojednávania neboli dané zákonné podmienky vyplývajúce z ustanovenia § 378 ods. 1 C. s. p. (nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, súd prvej inštancie nerozhodol bez nariadenia pojednávania, nejde o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania a nevyžadoval to dôležitý verejný záujem) a rozsudok verejne vyhlásil dňa 26. januára 2017 podľa § 219 ods. 3 C. s. p., pričom o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli právny zástupca žalobcu a žalovaný upovedomení zákonným spôsobom.

5.

Súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 120 ods. 1 O. s. p., účinný do 30. 06. 2016) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§132 O. s. p.) a na ich základe dospel k správny skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite odôvodnil (§ 157 ods. 2 O. s. p.).

6.

Podľa § 387 ods. 2 C. s. p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7.

K odvolacím námietkam o nesprávnych skutkových záveroch prvoinštančného súdu odvolací súd uvádza, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov), by sa malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia jednotlivých dôkazov jednotlivo aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Podľa ust. § 132 O. s. p. dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten - ktorý dôkaz hodnotiť; uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov a len vo výnimočných prípadoch zákon súdu ukladá určité obmedzenia pri hodnotení dôkazov (napr. § 133, § 134, § 135 O. s. p.). Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ust. § 157 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého má súd uviesť, čoho sa žalobca domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril žalovaný, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd má povinnosť dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanej veci súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie aj podrobne a presvedčivo odôvodnil; z odôvodnenia rozhodnutia presne, zrozumiteľne a určite vyplývajú v logickej nadväznosti a s hodnotiacou väzbou k jednotlivým dôkazom skutkové zistenia, ktoré v súhrne vytvárajú skutkový nálezh súdu. Okolnosti namietané žalobcom v odvolaní vo vzťahu k spôsobu vyhodnotenia vykonaných dôkazov nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou prvoinštančného súdu. V tejto súvislosti odvolací súd poznamenáva, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov, ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, tzn., aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami a ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov.

8.

Pokiaľ žalobca v odvolaní namietol, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci s odvolaním sa na obsah už uvedeného odôvodnenia, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie súdom prvej inštancie za správne.

9.

Odvolací súd sa nestotožnil s tvrdením žalobcu v podanom odvolaní, že mu postupom súdu prvej inštancie, ktorý rozhodol spor napadnutým rozsudkom v jeho neprítomnosti podľa § 101 ods. 2 O. s. p. bola odňatá možnosť pred týmto súdom konať, nakoľko súd prvej inštancie nariadil pojednávanie na deň 15. 12. 2014, na ktoré sa právny zástupca žalobcu nedostavil (predvolanie doručené žalobcovi dňa 26. 11. 2014 a jeho právnomu zástupcovi dňa 21. 11. 2014) a napriek tomu, že emailovým podaním zo dňa 15. 12. 2014 požiadal o zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu a navrhol prerušenie konania do rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o podanej ústavnej sťažnosti o porušení jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 26. 10. 2012, sp. zn. 11NcC/224/2012, sa žalobca, resp. jeho právny zástupca na pojednávanie dňa 15. 12. 2014 nedostavil, svoju neprítomnosť neospravedlnil a ani nepožiadaval z dôležitého dôvodu o jeho odročenie a to napriek tomu, že žalobca mal nesporne vedomosť o tom, že o jeho ústavnej sťažnosti Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol viac ako rok pred pojednávaním, nariadeným prvoinštančným súdom (viď uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 20. 06. 2013, č. k. IV. ÚS 390/2013 - 11).

10.

Z uvedeného teda vyplýva, že žalobcovi ako strane sporu bola súdom prvej inštancie daná možnosť sa vykonania procesných úkonov na pojednávaní zúčastniť a nakoľko sa žalobca na pojednávanie nedostavil a ani nepožiadaval z dôležitého dôvodu o jeho odročenie, správne postupoval súd prvej inštancie, keď spor v jeho neprítomnosti prejednal a s prihliadnutím na obsah spisu, aj napadnutým rozsudkom rozhodol.

11.

Nebolo možné sa stotožniť ani s námietkou žalobcu, že vo veci nerozhodol zákonný sudca, nakoľko z obsahu spisu vyplýva, že Krajský súd v Bratislave uznesením zo dňa 26. októbra 2012, č. k. 11NcC/224/2012 - 21 rozhodol tak, že sudcovia Okresného súdu Bratislava II, JUDr. Eva Bieliková, JUDr. Dagmar Buchalová, JUDr. Vladimír Buchvald, Mgr. Alena Čakváriová, JUDr. Ivana Dančová, JUDr. Gabriela Donnerová, JUDr. Katarína Fakanová, JUDr. Roman Farkaš, JUDr. Michaela Frimmelová, JUDr. Marcela Gandelová, JUDr. Katarína Gašparová, JUDr. Milan Hupka, JUDr. Zuzana Korčeková, JUDr. Michaela Krajčová, JUDr. Blanka Malichová, JUDr. Zlata Mrázová, Marta Murgašová, JUDr. Oľga Nižňanská, JUDr. Ľubica Novotná, JUDr. Bohuslav Padrta, JUDr. Michaela Pacherová, PhD., JUDr. Karol Posluch, Mgr. Raul Pospíšil, JUDr. Alena Roštárová, JUDr. Alica Ružbárska, JUDr. Gabriela Sobolovská, JUDr. Milan Staněk, JUDr. Marta Šašinková, JUDr. Monika Školníková, JUDr. Jana Štepániková, JUDr. Patrik Števík, JUDr. Peter Štíft, Daniela Terenová, JUDr. Nora Vladová nie sú z prejednávania a rozhodovania veci vylúčení, keď z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 8C/158/2012 vylúčil sudkyňu JUDr. Paulínu Pacherovú a zároveň návrhu žalobcu na prikázanie veci vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 8C/158/2012 inému súdu nevyhovel, pričom ako správne uviedol súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku, o ústavnej sťažnosti žalobcu rozhodol Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 20. 06. 2013, č. k. IV. ÚS 390/2013 - 11 tak, že sťažnosť žalobcu odmietol pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

12.

Právne irelevantnou je aj argumentácia žalobcu, že nakoľko sa žalovaný k jeho žalobe napriek výzve súdu nevyjadril, bolo povinnosťou prvoinštančného súdu spor rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie a svedčí iba o tom, že mu priebeh tohto konania vôbec nie je známy, resp. opätovne uniklo jeho pozornosti, že dňa 21. 11. 2014 (viď č. I. 60 spisu) prevzal vyjadrenie žalovaného k žalobe, ktoré dňa 03. 10. 2014 žalovaný doručil prvoinštančnému súdu.

13.

Odvolací súd sa nestotožnil ani s tvrdením žalobcu, že súd prvej inštancie nevykonal dostatočné dokazovanie, keď sa neoboznámil s predloženým znaleckým posudkom č. 1/2014 vypracovaným znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave, z ktorého majú vyplývať konkrétne náklady vynaložené v súvislosti so správou a vedením pohľadávky, nakoľko súd prvej inštancie dospel k správne právnemu záveru, že žalobca dôkazné bremeno v konaní neunesol a príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom štátu a vznikom škody na jeho strane nepreukázal, a preto je dokazovanie výšky škody právne irelevantné s tým, že znalecký ústav ani neposudzoval výšku škody, ktorá mala vzniknúť žalobcovi v súvislosti s údajným nesprávnym úradným postupom, nakoľko posudok je všeobecný a nebol vypracovaný na účely tohto konkrétneho sporu.

14.

Odvolací súd sa nestotožnil ani s tvrdením žalobcu, že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný, resp. arbitrárny, keďže odôvodnenie napadnutého rozhodnutia zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozsudku v ust. § 157 ods. 2 O. s. p. s tým, že podľa názoru odvolacieho súdu bolo základné právo na spravodlivý proces, ktorého súčasťou je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu jednoznačne zachované a preto je námietka žalobcu týkajúca sa nepreskúmateľnosti, resp. arbitrárnosti napadnutého rozsudku absolútne neopodstatnená.

15.

Nebolo možné sa stotožniť ani s námietkou žalobcu v podanom odvolaní, že súd prvej inštancie bol povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej rozhodnúť o jeho návrhu na prerušenie konania z dôvodu prebiehajúceho konania o ústavnej sťažnosti, nakoľko uniklo zrejme pozornosti žalobcu, že ako už odvolací súd uviedol vyššie, o jeho ústavnej sťažnosti, ktorou odôvodňoval prerušenie konania rozhodol Ústavný súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 20. 06. 2013, č. k. IV. ÚS 390/2013 - 11.

16.

Súd prvej inštancie zamietnutím žaloby žalobcu ako neopodstatnenej z dôvodu, že nie je daná zodpovednosť štátu - žalovaného podľa § 9 ods. 1, 2 zák. č. 514/2003 Z. z., vzhľadom na nepreukázanie kumulatívnych zákonných predpokladov objektívnej zodpovednosti štátu, t. j. popri podmienke nesprávneho úradného postupu štátu, resp. jeho orgánu plniaceho si svoje úlohy v rámci výkonu štátnej moci spočívajúcej v jeho nečinnosti, preukázanie vzniku škody, resp. nemajetkovej ujmy, ktorá mala žalobcovi vzniknúť, ako aj existencie príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody ako majetkovej ujmy, vyjadriteľnej v peniazoch a nemajetkovej ujmy, rozhodol vecne správne a preto odvolací súd, plne sa stotožňujúc s jeho právnym záverom, napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 2 C. s. p.).

17.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 262 ods. 2 C. s. p. tak, že žalovanému úspešnému v odvolacom konaní priznal nárok na náhradu trov konania v

plnej výške s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

18.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 veta druhá C. s. p. v spojení s § 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C. s. p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C. s. p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C. s. p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C. s. p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C. s. p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C. s. p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C. s. p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C. s. p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C. s. p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C. s. p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C. s. p.). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C. s. p.).